

Γέροντων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς - Διάφορα Ἀποφθέγματα

Ἀπὸ τὸ βιβλίον «Ὁ γέροντας Ἀμφιλόχιος Μακρῆς. Μιά σύγχρονη μορφή τῆς Πάτμου», ἔκδοση Ἐπτάλοφος, www.eptalofos.gr

Τὸ νὰ παραμένεις πιστὸς στὸν Μοναχισμό θεωρεῖται μαρτύριο.

Θέλει ὁ Χριστὸς νὰ σοῦ βγάλει τὰ ἀγκάθια, διότι εἶναι κηπουρὸς καὶ ἐσὺ θέλεις τὴν ἡσυχία σου.

Ὁ Χριστὸς εἶναι κοντὰ μας, ἄς μὴ τὸν βλέπουμε... καμιά φορά μας δίνει καὶ κανένα μπάτσο ἀπὸ πολλὴ ἀγάπη.

Πολλὲς φορές ἔρχεται ὁ Χριστὸς, σοῦ χτυπάει, τὸν βάζεις νὰ καθίσει στὸ σαλόνι τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐσὺ ἀπορροφημένος μὲ τὶς ἀσχολίες σου ξεχνᾷς τὸν μεγάλο ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος περιμένει νὰ ἐμφανιστεῖς, περιμένει καὶ ὅταν πλέον ἀργήσεις πολὺ σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἄλλη φορά πάλι εἶσαι τόσο ἀπασχολημένος ποὺ τοῦ ἀπαντᾷς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Δὲν ἔχεις καιρὸ οὔτε ν' ἀνοίξεις.

Πρέπει νὰ χαίρεσαι. Καλλιτεχνικὴ σμίλη κρατᾷ τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦς. Θέλει νὰ σὲ ἐτοιμάσει ἕνα ἄγαλμα τοῦ οὐράνιου παλατιοῦ.

Εἶστε βασιρικὰ πρόσωπα, προορίζεστε γιὰ τὸν οὐράνιο νυμφώνα.

Ὅταν δεῖς ἄνθρωπο κουρασμένο (πνευματικῶς) μὴ τοῦ βάλεις ἄλλο φορτίο διότι τὰ γόνατα δὲν ἀντέχουν.

Ἀγάπησε τὸν Ἐνα νὰ σὲ ἀγαποῦν καὶ τὰ θηρία.

Ἀληθινὸς πλοῦτος γιὰ μένα εἶναι νὰ σᾶς δῶ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὅταν ὑπάρχει ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης, ὅ,τι κακὸ πλησιάζει τὸ κατακαίγει.

Ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ζητάει τὰ δικαιώματά του θὰ φωτίσει ὁ Θεὸς τὸν ἄλλον νὰ τοῦ τὰ δώσει.

Τὸ φῶς τοῦ Κυρίου νὰ σὲ φωτίζει καὶ νὰ σὲ ὀδηγεῖ πάντοτε.

Ἐνα πρῶγμα μόνον μὲ κάνει νὰ θλιβῶμαι, ὅτι κατηγοροῦν τὶς καλόγριες. Δία τὸν ἑαυτό μου δὲν μὲ νοιάζει ὅ,τι καὶ ἂν λένε.

Ὁ διάβολος φρίττει ὅσο μάλιστα βλέπει νέες ὑπάρξεις νὰ κάθονται ἐδῶ γιὰ τὸν Χριστό.

Ὅταν ἔχετε πειρασμοὺς τότε κατέρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ὅτι τοῦ χαλᾶτε (τοῦ πειρασμοῦ) τὰ σχέδια.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ πνευματικὰ αἰσθάνεται προσευχόμενος, ὅτι βρίσκεται ἐντὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Λυπᾶται ὅταν δὲν πορεύεται καλὰ ὁ ἀδελφός του καὶ προσεύχεται γιὰ τὴν πρόοδό του.

Οὐδέποτε ἀλλάζει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ποὺ ἔχει τὴν χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φωνάζει δὲν ἔχει δύναμη.

Κρατῆστε ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ ἔχετε πάντα τὸ τηλέφωνο τοῦ Γέροντά σας, ὅπου καὶ ἂν εἶστε.

Ἡ διάθεση ἡ δικιά σας μοῦ ἀνάβει φωτιά. Εἶναι σὰν νὰ μοῦ ρίχνετε κάρβουνα σ' αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει μέσα μου.

Θέλω παιδί μου, νὰ ζεῖς γιὰ τὸ Χριστό, ὀλόκληρος νὰ δοθεῖς σ' αὐτόν. Θέλω ὅταν τύχει ν' ἀνοίξει κανεὶς τὴν καρδιά σου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ βρεῖ, μόνον τὸ Χριστό.

Ἐρώτηση: Ἀφοῦ βλέπετε, Γέροντα, τόσο καθαρὰ τὶς ἀδυναμίες μας, τὰ λάθη μας γιατί δέ μας τὰ ὑποδεικνύετε;

Ἀπάντηση: Λυπᾶμαι γιὰ ὅσα βλέπω ὡς πατέρας, ἀλλὰ ἐλπίζω στὴν καλυτέρευση. Ὑποδεικνύω ὅσα πρέπει, ἀλλὰ πρὸ κερδισμένου εἶσαι, ὅταν χύσεις δυὸ ἢ τρία δάκρυα μπροστὰ στὸ Χριστὸ γι' αὐτά, παρὰ νὰ πεῖς πολλὰ λόγια. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ γιατρὸς καὶ παιδαγωγὸς μας. Ὁ Χριστὸς ἐχθὲς καὶ σήμερα ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἐμεῖς κλείσαμε τὰ μάτια μας καὶ βλέπουμε σκοτεινά. Ἀφοῦ προχωρᾶμε ἔτσι, ἄλλοι λασπώνονται καὶ ἄλλοι σκοτώνονται.

Πολλὲς φορές τὴν ἡμέρα ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ σοῦ χτυπάει, ἀλλὰ ἐσύ ἔχεις δουλειές...

Ἐκεῖνος ποὺ ταραάζεται δὲ σκέφτεται λογικά, ὀρθά. Κάνε ὑπομονὴ καὶ θὰ βραβευτεῖς μὲ στέφανο.

Θέλω νὰ εἶστε ἡρεμὲς γιὰ νὰ συναντιόμαστε. Ἄμα εἶστε κουρασμένες δὲ λειτουργοῦν οἱ ἀσύρματοι.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ φεύγει ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά σας.

Ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνισχύει, νὰ κρατήσετε σταθερὰ τὴ σημαία τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐγκράτειας.

Ὁ Χριστιανὸς εἶναι πραγματικὰ ἄνθρωπος. Ξέρει ὅλους τοὺς τρόπους τῆς εὐγένειας.

Ὅταν ἡ καρδιά μας δὲν ἔχει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστὸ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα. Εἴμαστε σὰν πλοῖα ποὺ δὲν ἔχουν φωτιά, βενζίνη στὴ μηχανή τους.

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀπλοποιεῖται, θεοποιεῖται. Γίνεται ἄκακος, ταπεινός, πράος, ἐλεύθερος, γίνεται... γίνεται...

Αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε (πολέμους, σεισμούς, καταστροφές) εἶναι βροντὲς καὶ θὰ ἔρθει καὶ ἡ βροχή... Πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογία καὶ μαρτύριο.

Νὰ γίνετε ἄνθρωποι ἀξιοὶ τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐκπέμπει ἀκτίνες. Πρέπει ὅμως ὁ ἄλλος νὰ ἔχει καλὸ δέκτη γιὰ νὰ τὸ καταλάβει.

Πρέπει νὰ ἔχουμε στὸν οὐρανὸ τὰ βλέμματά μας. Τότε δὲ θὰ μᾶς κλονίζει τίποτε.

Παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ σᾶς ἀγιάσει, νὰ σᾶς ὀδηγήσει στὸν Παράδεισο. Αὐτὴν τὴν προίκα παρακαλῶ νὰ σᾶς δώσει ὁ Κύριος.

Οἱ καρδιές σας εἶναι νέες καὶ θέλουν ν' ἀγαποῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάρχει στὴν καρδιά μας μόνον ὁ Χριστὸς μας, ὁ Νυμφίος σας. Θέλει μόνον Αὐτὸν ν' ἀγαπᾶτε.

Στὴν Θεία Λειτουργία γιὰ νὰ ἔρθει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχεις συγκέντρωση, εἰρήνη καὶ νὰ μὴ σκέφτεσαι τίποτα.

Εἶμαι φτωχὸς πατέρας, ἀλλὰ πατρικὴ ἀγάπη ἔχω πολλή γιὰ σᾶς.

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπάει τὸ Θεό, τόσο ἔχει ἀγάπη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀγαπάει σὰν εἰκόνες Θεοῦ, μὲ σεβασμό, λεπτότητα καὶ ἀγιασμό.

Καθημερινὰ προσεύχομαι νὰ σᾶς δῶ στὶς τάξεις τῶν ὁσίων γυναικῶν.

Αὐτὸ ποὺ σᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ ἐκμεταλλευτεῖτε. Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας εἶναι πλασμένη ν' ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὁ ἄνδρας, ὅσο καὶ νὰ θέλει, ποτέ δὲ θὰ μπορέσει ν' ἀγαπήσει τόσο λεπτὰ σὰν τὴ γυναίκα. Βλέπουμε ἐὰν προσέξουμε μία τραχύτητα στὴν ἀγάπη τῶν ἁγίων. Τώρα ποὺ εἶστε νέες ἀγαπήστε «μανιακῶς» τὸν Νυμφίό σας. Πραγματικὴ φλόγα νὰ καίει στὰ σπλάγχνα σας.

Παράδεισο χωρὶς ἐσᾶς παιδιὰ μου, δὲν τὸν θέλω.

Ἐρώτηση: Πῶς κατορθώνετε νὰ ἔχετε τέτοια ὑπομονὴ καὶ καρτερία στὰ διάφορα;

Ἀπάντηση: Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ βοηθάει. Πάντα πιστεύω παιδί μου στὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ ὅλα τὰ μεταβάλλει καὶ τὰ ρυθμίζει πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας.

Όταν θά δείτε τὰ δάκρυα, τότε εἶναι ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στήν προσευχή.

Όταν κοινωνεῖς ὄχι μόνο παίρνεις δύναμη, ἀλλά φωτίζεσαι, βλέπεις ὀρίζοντες εὐρεῖς, αἰσθάνεσαι χαρά... Διαφορετική νοιώθει ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὴ διάθεση καὶ τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του, ἄλλος αἰσθάνεται χαρὰ καὶ ξεκούραση, ἄλλος πνεῦμα ἀφομοιώσεως καὶ ἄλλος μία ἀνέκφραστη ἀγάπη πρὸς τοὺς πάντες. Ἔνοιωθα πολλές φορές κουρασμένος ἀλλὰ μετὰ τὴ Θεία Κοινωνία αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου σὰν νὰ μὴν εἶχα τίποτα.

Ἡ ἀθωότητα εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἰδιοφυΐαν.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἐγωισμό δὲν ἐλκύει κανένα. Καὶ ἂν κάποιον ἐλκύσει, γρήγορα θ' ἀπομακρυνθεῖ. Ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος γίνεται ἀδιάλυτος ὅταν συναντήσῃ παιδικὸ πνεῦμα, ἀθωότητα καὶ ἀγιασμό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει Χριστὸ τὰ βλέπει ὅλα δύσκολα καὶ σκοτεινά.

Πρέπει νὰ μάθουμε τὴ γλώσσα τοῦ Κράτους ἐκείνου (τοῦ Οὐρανοῦ), διότι ὅταν δὲν τὴν γνωρίζουμε θὰ μᾶς κοροϊδεύουν. Διαφορετικὰ δὲ θὰ μπορούμε νὰ μποῦμε μέσα. Ἐκεῖ δὲ θὰ ὑπάρξει Πάτμος ἢ Κάλυμνος ἢ Ρόδος ἢ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης...

Στὸ Μοναστήρι πρέπει νὰ ξέρετε, ἄλλους ἀνθρώπους στέλνει ὁ Θεὸς καὶ ἄλλους στέλνει ὁ διάβολος. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐνισχύουν, ὁ διάβολος γιὰ νὰ διαλύουν τὰ Μοναστήρια.

Σᾶς δίνω μία συμβουλή, ποτὲ μὴ δέχεστε πρόσωπα, μὲ κωδωνοκρουσίες, μὲ ἐπαίνους καὶ θαυμασμούς. Θὰ τὰ δέχεστε μὲ ἀγάπη μετρημένη. Ποτὲ μὴ παίρνετε πρόσωπα μὲ τὴ σκέψη τῆς μονιμότητας, χωρὶς δοκιμὴ. Ὅταν δὲν ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐσωτερικὴ θερμότητα τότε καὶ καλοκαίρι νὰ εἶναι κρυώνει, παγώνει...

Όταν ἡ καρδιά μας δὲν ἔχει τὸ Χριστό, τότε θὰ βάλουμε μέσα ἢ χρήματα ἢ κτήματα ἢ ἀνθρώπους.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐφαρμόσετε αὐτὴν τὴν ἐντολή. Ὅσο μπορείτε νὰ καλλιιεργήσετε τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ὅταν θὰ προσφέρετε τ' ὄνομά Του νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια σας. Ἡ καρδιά σας πρέπει νὰ καίγεται πραγματικά. Τότε Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ δάσκαλός σας. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ὁδηγός σας, ὁ ἀδελφός σας, ὁ πατέρας καὶ ὁ Γέροντάς σας.

Μὴ δώσετε ποτὲ σημασία σὲ κανένα γήινο καὶ ἀσταθές. Νὰ ἔχετε προσοχή, ὑπομονὴ καὶ στὴν ἀπομόνωση νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἐξετάζετε τὸν ἑαυτό σας.

Ἄς καλλιιεργήσουμε πρῶτα τὸν ἑαυτό μας, ὁ κόσμος θέλει νὰ δεῖ ἀνθρώπους ἐφαρμοστὲς τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ σπανίζουν στὴν ἔποχὴ μας.

Ἀγαπήστε μὲ ὅλη τὴν καρδιά σας τὸν Νυμφίο σας Χριστὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ θὰ σᾶς περιποιῶνται.

Εὐχομαι νὰ ζήσετε ἅγια καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὶς ἅγιες γραμμὲς τῶν Πατέρων μας ἀπὸ τώρα ποὺ εἴστε νέες, γιὰ νὰ βρεθεῖτε ὅλες στὸν Παράδεισο. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός σας.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ μὴ φύγει ἀπὸ πάνω σου, ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

Εἶναι ὠραῖο, θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ βλέπεις νὰ συνδέονται πρόσωπα μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ πειρασμὸς ἀδημονεῖ, στενοχωρεῖται καὶ δημιουργεῖ ἐξωτερικοὺς πολέμους. Ξέρει τόσες τέχνες... σέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ ἔχουμε πολλὰ ναυάγια.

Όταν δῶ τὸν ἄνθρωπο νὰ διψαίνει πολὺ δὲ δίνω πολὺ σημασία στὴ νηστεία (γιὰ Θεία Κοινωνία). Μερικοὶ δείχνουν τόση μετάνοια ποὺ πρέπει νὰ ὑποβοηθοῦνται.

Ἡ λαχτάρα εἶναι τὸ μεγαλύτερο.

Ὁ πειρασμὸς ξέρεις τί μᾶστορας εἶναι; Τὰ ἐλάχιστα τὰ κάνει μεγάλα. Μεταχειρίζεται μεγάλη πολιτικὴ.

Ἐπιθυμῶ τὴν ἀναγέννηση τοῦ Μοναχισμοῦ, διότι κατὰ τὴ γνώμη μου τὸ Εὐζωνικὸ Τάγμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Μοναχισμός.

Οἱ ψυχὲς ἔχουν διάθεση νὰ δοῦν τὸ κάλλος τῆς μορφῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἀποδυναμώνει τοὺς πειρασμούς μας.

Ὅταν ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δίνεται ἡ σοφία.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι αἰσθάνονταν χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση ὅταν ἐπισκέπτονταν τὴν οὐράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ εἶναι γενικὴ ἐξαχρείωση, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅτι ὑπάρχει πνευματικὴ ἀγάπη.

Ὅλη μου ἡ περιουσία εἶστε ἐσεῖς.

Ὅταν δῶ ἄνθρωπο ἐρεθισμένο προσεύχομαι νὰ τὸν εἰρηνεύσει ὁ Κύριος καὶ δὲν ἀκούω τί λέει. Γι' αὐτὸ καὶ δὲ στενοχωριέμαι. Ὅταν θὰ ἡρεμήσει καὶ θὰ δοθεῖ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία τότε τοῦ μιλάω, διότι τότε εἶναι ἀκριβῶς σὲ θέση νὰ καταλάβει τὴν ἀφροσύνη του.

Πρέπει ὁ ἐξομολόγος πολλές φορές νὰ κλάψει, νὰ πονέσει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐξομολογούμενο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὸν ξεκουράσει. Εἰλικρινὰ πρέπει νὰ θλίβεται γιατί τὸ νοιώθει ἡ ψυχὴ. (Ἰούλιος 1969).

Οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι σὲ κουράζουν, διότι σὰν ἠλεκτρικὰ κύματα ἔρχεται ἐπάνω σου ὅ,τι ὑπάρχει ἀποθηκευμένο μέσα τους.

Πρέπει νὰ εἶμαστε ἄνθρωποι τῆς χάριτος καὶ ὅποιος μᾶς πλησιάζει νὰ ξεκουράζεται. Νὰ τοὺς βλέπουμε ὅλους ἀνώτερους, ὅσες ἀδυναμίες καὶ ἂν παρουσιάζουν. Νὰ μὴ φερόμαστε μὲ σκληρότητα, ἀλλὰ πάντοτε νὰ ἔχουμε στὴ σκέψη μας ὅτι εἶναι καὶ ὁ ἄλλος τοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ.

Ἐγώ, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, πάντοτε ἔβλεπα ὅλους ἀνώτερους ἀπὸ ἐμένα καὶ ἁγίους.

Ἀδιαφέρει γιὰ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἡ μόνη ἀπασχόλησή σου, ἡ σκέψη σου νὰ εἶναι ὁ Νυμφίος σου. Νὰ μιλάς μόνο μὲ Αὐτόν.

Ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε ἀγάπη. Τὸ μεγαλύτερο κακὸ νὰ μᾶς κάνουνε πρέπει νὰ τοὺς ἀγαποῦμε. Μόνο μὲ τὴν ἀγάπη θὰ μποῦμε στὸν Παράδεισο.

Νὰ καλλιεργεῖς τὴν εὐχὴ καὶ θὰ ἔρθει καιρὸς ποὺ ἡ καρδιά σου θὰ σκιρτάει ἀπὸ χαρὰ, ὅπως ὅταν πρόκειται νὰ δεῖς ἓνα πολυαγαπημένο σου πρόσωπο.

Τὴ βραδινὴ προσευχὴ νὰ μὴν τὴν ἀμελεῖς. Νὰ προσεύχεσαι μὲ διάθεση ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν σὲ συμπόσιο. Εἶναι ξύπνιοι καὶ αἰσθάνονται ὅλο χαρὰ. Ἔτσι καὶ ἐσὺ ἀφοῦ πρόκειται νὰ μιλήσεις μὲ τὸν Νυμφίο σου, νὰ μὴν ἀκοῦς ὅταν σου λέει ὁ πειρασμὸς διάφορα γιὰ νὰ σὲ ἐμποδίσει, γιατί ξέρεις ἔχουμε ἓναν ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ μᾶς.

Ἐρώτηση: Πῶς πρέπει, Γέροντα, νὰ σκεφτόμαστε τὸ Χριστό;

Ἀπάντηση: Πάντα μὲ ἀγάπη, πρέπει φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὸ Χριστό. Μπορεῖ νὰ κρατᾶμε στὰ χέρια μας μιὰ φωτογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν γνωρίζουμε, ἢ μᾶλλον δὲν ἀγαπᾶμε δὲ μας συγκινεῖ. Ἐνῶ ὅταν πάρουμε τὴν φωτογραφία τῆς μάνας μας ἀμέσως ἡ ψυχὴ μας σκιρτάει καὶ κλαίει ἀπὸ ἀγάπη.

Ἐρώτηση: Θὰ σωθοῦμε Γέροντα;

Ἀπάντηση: Μὰ γι' αὐτὸ βάλουμε τὰ ράσα γιὰ νὰ σωθοῦμε. Ὁ πνευματικὸς ἀγώνας θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸν Παράδεισο. Τὸ ὅτι πολεμᾶμε τοὺς λογισμούς, ὁ κόπος αὐτὸς θὰ μᾶς βάλει στὸν Παράδεισο.

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Οὐρανοῦ τὰ γράφουν ὅλα ὅσα γίνονται ἐδῶ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ.

Παιδί μου, ὅσο μπορεῖς νὰ δίνεις ἀγάπη σὲ ὅλους. Εἶσαι ὑποχρεωμένη. Ζητάει τὸ ὄρφανὸ πατέρα νὰ βρεῖ, δὲν ἔχει. Ζητάει μάνα τὸ ἴδιο, ζητάει ἀδελφή, δὲν ἔχει ἀδελφή. Γι' αὐτὸ ζητάει νὰ βρεῖ ἀγάπη ἀπὸ σένα, ἀγάπη πραγματικὴ. Ἐσὺ πρέπει νὰ ἀντικαταστήσεις ὅλα τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα τοῦ ὀρφανοῦ.

Ἐκεῖνον, ποὺ μᾶς πληγώνει καὶ μᾶς κάνει νὰ πονᾶμε, ὀφείλουμε νὰ τὸν ἀγαπᾶμε διπλά.

Ὅπως ἐξυπηρετεῖς τὸν πρῶτο, ἔτσι πρέπει νὰ βοηθᾷς τὸν δεύτερο, τὸν τρίτο καὶ τὸν τελευταῖο.

Δὲν εἶναι τὰ φτερὰ ποὺ μποροῦν νὰ ὑψώσουν τὸν ἄνθρωπο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ἡ καθαρὸτητα καὶ ἡ

ἀπλότητα τῆς καρδιάς. Πρέπει νὰ εἶσαι ἀπλὸς στὶς πράξεις σου καὶ καθαρὸς στὴ σκέψη καὶ στὰ αἰσθήματά σου. Μὲ τὴν καθαρὴν καρδιά θὰ ἀναζητᾷς τὸ Θεό, μὲ τὴν ἀπλότητα θὰ τὸν βρίσκεις καὶ θὰ τὸν χαίρεσαι. Ἡ καθαρὴ καρδιά περνάει εὐκόλα τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ αὐταπάρνηση πρέπει νὰ καλλιεργεῖται μὲ διάκριση, διότι διαφορετικὰ φτάνουμε στὴν αὐτοκτονία.

Στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς βρισκόμαστε, πότε θὰ ἔχουμε φουρτούνα καὶ πότε γαλήνη. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δέ μας ἀφήνει. Διαφορετικὰ θὰ εἶχαμε καταποντιστεῖ ἔὰν δὲν μᾶς συγκρατοῦσε.

Οἱ ἅγιοι πάντοτε σκέφτονταν τὴν ἄλλη ζωή. Εἶναι χάρισμα ἡ μνήμη τοῦ θανάτου. Ὁ Θεὸς μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὸν πειρασμό.

Δὲν ἀφήνει νὰ πειρασθοῦμε ἄνω τῶν δυνάμεών μας. Ὅλα τὰ ἐπιτρέπει γιὰ τὸ καλὸ μας.

Ὅταν αὐξηθεῖ ἡ πνευματικότητα, θὰ καταπολεμηθεῖ καὶ ἡ ὑπνηλία.

Ἡ προσευχὴ εἶναι χάρις. Τὴν δίνει ὁ Θεός, ὅταν ὑπάρχει ζῆλος καὶ ταπεινώση.

Πολέμησε γενναῖα τὸν μισόκαλο ποὺ σὲ φθονεῖ, ὑπόμενε ὅτι καὶ ἂν σοῦ συμβαίνει μὲ καρτερία μὲ ὑπομονὴ καὶ πίστη. Μὴν ἀφήνεις νὰ σὲ τυραννάει ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς σου, ἐμφανίζεται μὲ ἔνδυμα προβάτου θέλει δῆθεν τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς σου.

Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριο γιὰ ὅλα καὶ αὐτὸς θὰ σὲ διαθρέψει σὲ ὦρα λιμοῦ.

Μὲ ἓνα καλὸ λόγο γιὰ τὸν πλησίον σου, ὑπερασπίζοντας τὸν ἀγοράζεις τὸν Παράδεισο.

Ἡ μετάνοια πρέπει νὰ γίνεται ὄχι γιὰ τὸν φόβο τῆς τιμωρίας ἀλλὰ διότι ἁμαρτήσαμε πρὸς τὸ Θεό.

Γλύκανε τὴ σκέψη σου μὲ λογισμοὺς παραμυθίας καὶ ἐλπίδας, τὰ λόγια σου πύρωσε τὰ μὲ τὴν θέρμη τῆς ἀγάπης στὸν Νυμφίό σου, θυμήσου τὰ δικά Του παθήματα τὰ ὁποῖα ὑπέστη γιὰ σένα γιὰ νὰ μείνεις σταθερὴ, ἀφοσιωμένη καὶ ταπεινὴ.

Παράδωσε τὸν ἑαυτό σου ὀλόκληρο στὴν προστασία καὶ σκέπη τῆς Παναγίας.

Τὴν φιλοξενία παιδί μου νὰ τὴν ἀγαπᾷς γιατί αὐτὴ εἶναι ποὺ ἀνοίγει τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου. Μὲ αὐτὴ φιλοξενεῖς κι' Ἀγγέλους «Ξένους ξένιζε ἵνα μὴ τῷ Θεῷ ξένη γένη».

Μὴν τρέχετε στὰ ψαλτήρια καὶ στοὺς ὕμνους, πολὺ μὲ λυπεῖ αὐτὸ τὸ πράγμα. Πιὸ σιγὰ ψάλλετε γιὰ νὰ συμμετέχει ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά σας σὲ ὅ,τι λέτε. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ κλαῖτε ὅταν ψάλλετε, ἀλλὰ αὐτὸ γιὰ σᾶς... Νὰ δῶ πότε θὰ μάθετε νὰ κλαῖτε. Οἱ παλιοὶ Μοναχοὶ κρατοῦσαν πάντοτε μαντήλια στὶς ἀκολουθίες.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες ὑπετάσσοντο μὲ ἀπλότητα σὰν μικρὰ παιδιὰ σὲ ὅ,τι τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός, «Ἔτσι τὸ θέλεις, ἃς γίνει τὸ θέλημά σου».

Ἡ φιλοξενία... ἡ μεγαλύτερη τῶν ἀρετῶν. Ἐπισύρει τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὸ πρόσωπο κάθε ξένου, παιδί μου, βλέπω τὸν ἴδιο τὸ Χριστό.

Ἡ θλίψη εἶναι εὐάρεστη στὸ Θεὸ ἔφ' ὅσον δέ μας ἀφαιρεῖ τὸ θάρρος ν' ἀγωνιζόμαστε.

Εἶναι ἀπαραίτητο καὶ συμφέρον νὰ γίνεται κατὰ περιόδους μία γενικὴ αὐτοεξομολόγηση (μνήμη ὅλων τῶν προτέρων ἁμαρτημάτων). Τὸ ἔκαναν καὶ οἱ ἅγιοι.

Χρειάζεται καλλιέργεια γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους μὲ τὸ μέτρο ποὺ θέλει ὁ Χριστός.

Ὅλα τὰ ζητήματά σου νὰ τ' ἀφήσεις στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι θέλεις νὰ τὸ ζητᾷς σὰν τὸ παιδί ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἡ εὐχὴ εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Νὰ ζητᾷς πάντα μὲ ἐλπίδα.

Δὲ θὰ μᾶς σώσουν, ἀδελφὴ μου τὰ ἔργα μας, ἀλλὰ τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀπόκτησε θάρρος καὶ ὑπομονὴ στὸν ἀγώνα σου.

Σὲ φθονεῖ ὁ Σατανᾶς παιδί μου, γιατί ἄφησες τὸν κόσμον μὲ τὶς κοσμικὲς τιμὲς καὶ δόξες καὶ ἤρθες

ἔδῶ μὲ τὴ θέλησή σου, στὸ στάδιο ποὺ θὰ μᾶς ὑποτιμήσουν, θὰ μᾶς περιφρονήσουν πολλοί...